

Každý máme svůj pohled na věc, svůj názor a svoji pravdu

Volynští Češi v Žatci hodlají prezidentu Benešovi postavit pomník. Považují ho za „svého“ prezidenta, který jim pomohl k návratu do původní vlasti. Ne všichni však toto nadšení sdílejí. Mezi předsedou Nadačního spolku Saaz - Žatec Otokarem Löblem, kterému z německého

úhlu uctění E. Beneše připadá poněkud podivné, a předsedou SČVP Oldřichem Rejchrtem, kterému odhalení pomníku naopak přijde velice užitečné, vypukla diskuze. Německý spolek otevřený dialog na věcné úrovni rozhodně vítá.

Vítáme každého, kdo přichází s otevřeným srdcem...

Vážený pane Löble, je milé vzpomenout na rodná místa a zajímat se o to, co se v nich děje, to jako reemigranti plně chápeme. Nedávno opět takovou příležitost zažilo dvě stě padesát našich krajanů, kteří se dne 9. května zúčastnili Dne vítězství v městě Rovno na Ukrajině.

Společně s Ukrajinci jsme v tomto městě postavili Pomník volyňským Čechům, symbolický válečný hrob. Odhalovali ho předseda Senátu Parlamentu České republiky a jeho protějšek předseda Sněmovny Ukrajiny. Podpora vedení města i veřejnosti byla od samého začátku jednoznačná a občané ji vyjádřili tím, že se jich několik tisíc zúčastnilo aktu odhalení.

No, a pak se naši krajané rozjeli po Volyni. Nejdříve k památníku v bývalém Českém Malíně

(postavilo ho naše Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel za spontánně sebrané peníze), aby společně uctili památku jakékoliv příčiny zavražděných (upálených zaživa), německou nacistickou armádou v roce 1943. Takových obcí bylo na Ukrajině a v okupovaných zemích více. Potom někteří z nich se rozjeli do rodných míst a pokud našli své místní vrstevníky, zavzpomínali, potěšili se vzpomínkou na společně prožité mládí.

Z vašeho dopisu usuzujeme, že na Žatec a okolí vzpomínáte podobně jako my na svá rodná místa. Nezavíráme a nesmíme ovšem zavírat oči před tím, že na rozdíl od našeho krajaňského sdružení největší krajaňská organizace sudetských Němců prosazuje jiné cíle.

Historie lidstva z hlediska příčin a následků připomíná vcelku i v jednotlivých oblastech, mimo jiné, zamotané klubko nití. Ta nit má také počátek a je velmi nesnadné ho najít. Rozhodně se ten začátek nemůže hledat tak, že se nit přestřihne v tom místě, které se hodí tomu, kdo si právě vezme do rukou nůžky a zbytek klubka zahodí. Takhle nějak, bohužel, se neracionálně chová mnoho vašich krajanů.

Nyní k Vašemu poslednímu odstavci dopisu. Divoký odsun leckde byl. Naši historikové se snaží dopátrat příčin a zveřejňují výsledky svého bádání. Nejen to. Byly i vraždy. Před rokem jsme se jako Sdružení snažili dopátrat pravdy o lovosickém případu. Z archivních dokumentů jsme se dověděli, že již v roce 1946 z popudu českých úředních míst (parlament,

starostové apod.) proběhlo rozsáhlé vyšetřování tohoto a podobných případů.

Výše uvedené případy, jak jistě chápete, ale nesouvisí nijak s činností Dr. E. Beneše v I. a II. světové válce a již vůbec ne v dobách míru. Proto by bylo iz prostě lidského hlediska nečestné při odhalování jeho pomníku v Žatci takové případy připomínat.

Pokud budete mít zájem, přijeďte se na odhalení pomníku prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Žatci podívat také. Vítáme každého, kdo přichází s otevřeným srdcem a bez předsudků, tak jako my jezdíme do rodných obcí na Ukrajinu.“

S pozdravem

Oldřich Rejchrt, předseda SČVP; Jiří Hofman, jednatel předsednictva SČVP; Jaroslav Vodička, předseda regionu SČVP Žatec.

Nepřepisujeme dějiny, ale vzájemně se pochopme

Vážený pane předsedo Čechů z Volyně Oldřichu Rejchrte,

z tisku jsem se dozvěděl, že v létě hodláte odhalit v Žatci na Kruhovém náměstí bystu poválečného prezidenta E. Beneše. Je mi známo, že Češi z Volyně našli na Žatecku svůj nový domov a že jejich cesta a začátky nebyly lehké. Cítí se zavázání prezidentovi Benešovi a chtějí tímto aktem vyjádřit svoji vděčnost. Toto plně respektuji, včetně toho, že k tomuto účelu zvolili kontroverzní osobnost českých dějin.

Není mým záměrem polemizovat o E. Benešovi a jeho velkém podílu na uchopení moci komunistů a rozhodně ne na odsunu Němců z Čech. Sám jsem vyrostl v poválečném

Žatci a teprve v roce 1970 jsem se legálně odstěhoval do Německa, neboť jsem po okupaci v roce 1968 a mých aktivitách neviděl v tehdejší socialistické republice pro sebe budoucnost. Moji rodiče během války velice trpěli v Žatci a později v Dobříčanech, což byla rodná obec mého otce. Jeho život zachránilo pouze vysoké vyznamenání z rakouské armády z 1. světové války. O tom se zmiňuji pouze z důvodu, že nejsem nacionálně zaujatý, i když jsem nyní německým občanem. Většina mých přátel v Žatce mají své kořeny ve Volyni.

Nyní ovšem, 62 let po této hrozné světové válce, by mělo být možné na mnohé události v roce 1945 nahlížet objektivně

bez velkých emocí a otevřeně vyjádřit empatii. Jsem toho názoru, že by se mělo také vzpomínat při této příležitosti i na tu velkou část obyčejných německých lidí, kteří museli opustit své domovy a statky a v kterých dodnes žije velká část Volyňských Čechů a obyvatel Žatce. Také by bylo vhodné se distancovat od zločinů proti lidskosti spáchaných na Žatecku na civilním německém obyvatelstvu. Vždyť i Volyňští Češi museli v podstatě ze svých domovů odejít a začít znovu, byli sovetskou mocí perzekuováni, pokud se nepřidali ke komunistům. Bohužel se velká část z nich stala pilířem KSČ na Žatecku a i pod tímto aspektem je uctění E. Beneše poněkud podivné. Myslím,

že se nejedná o přepisování dějin, ale o vzájemné pochopení mnoha traumatizovaných lidí na obou stranách na základě událostí a zločinů, jež se udály během 2. světové války a následně v druhé polovině roku 1945 na Žatecku, během tzv. „divokého odsunu“.

Myslím, že v rámci tohoto aktu by bylo více než vhodné a morálně vysoce hodnotné se vyjádřit i k této temné stránce událostí v roce 1945 v Žatci. Vím, že toto není snadné, ale rozhodně dnes ve společné Evropě již možné a nutné.“

S přátelským pozdravem

Otokar Löbl

Předseda Nadačního spolku Saaz- Žatec, Frankfurt am Main

S Vrchlického divadlem se rozloučí Dušek a Nové divadlo

LOUNY (jvn) - „Veselé rozloučení s koncem sezóny“ bude před létem posledním pořadem Vrchlického divadla v Lounech. Na jevišti se při něm ve čtvrtek 28. června vystřídají Divadlo Vizita Jaroslava Duška a ochotníci z lounského Nového divadla.

Velkou Vizitu provedou Jaroslav Dušek a Martin Zbrožek v improvizovaném představení Sbíhání v nekonečnu. „Vymýšlíme názvy, aby bylo co dát do programu a lidé věděli, že pořad nehrajeme to samé. Ale někdy s překvapením zjistíme, že se nám je vlastně podařilo naplnit,“ vysvětlil název Dušek.

Předskokana jim udělá novodivadelní rozmarňá hříčka

ka O papírovém drakovi aneb Ekologie těla a ekonomie duše. „Jde o „saturu na draka“, která si myslí, že obrací na ruby motivy z lidové bajky, denního tisku, knihy Genesis, středověkého Sporu duše s tělem, Friedmanovy Svobody volby a Červené knihy ohrožených druhů,“ uvádějí autoři v programu. A pak? Pak už přijdou divadelní prázdniny.

Jaroslav Dušek

FOTO: JAR. NEUDERTOVÁ

Pohádková zahrada... Oslava Dne dětí se v Mateřské škole speciální v Lounech konala 1. června. Již třetím rokem se akce ujala Mgr. Ladislava Duženková s děvčaty a chlapci 9. tříd Základní školy Prokopa Holého Louny. Program byl pečlivě připravený v podobě soutěží u pohádkových postav v areálu naší zahrady. Děti s radostí soutěžily, za odměnu získávaly razítka na své „průkazky“ a na závěr byly odměněny taškou plnou dobrot, nechyběl samozřejmě krásný diplom. Tečkou za dopoledními radovánkami byl nanuk. Děkuje tímto vedení školy za uvolnění žáků z vyučování, určitě je tento praktický den s předškolními dětmi potěšil. Děkuje paní učitelce Duženkové, cukrárně U Telecomu, p. Stárkovi, rodičům dětí za drobné dárky a žákům za milou atmosféru při oslavě Dne dětí.

Bc. Zdeňka Neudertová a kolektiv zaměstnanců MŠS Louny

FOTO: M. BLÁŽEK

FOTO: LUDMILA NEČESANÁ

Perníčkové slavnosti pomocných tříd...

Poslední květnový den pořádaly pomocné třídy Speciální základní školy Louny Perníčkové slavnosti, které byly motivovány nejznámějšími pohádkami. Iniciátory byly třídní učitelky pomocných tříd Ludmila Nečesaná a Taťána Zouzalová. „Poprvé jsme si dovolili na podobnou akci pozvat žáky z jiných škol, konkrétně ze Základní školy speciální, Základní školy praktické a Praktické školy Most, ze Základní školy praktické v Bílině a nezapomněli jsme ani na lounský stacionář. Hosté si chválili příjemné prostředí a precizní připravenost akce, za kterou vděčíme především paní učitelce Liibuši Nové,“ ličí Mgr. Nečesaná. Všichni účastníci těchto slavností si odnesli nejen krásné zážitky ze společného setkání, ale také své perníčkové výrobky a mnoho cen, mezi kterými nechyběly pamětní listy, medaile, cukrovinky, omalovánky, pexesa. Podobné slavnosti byly sice první akcí tohoto druhu ve Speciální základní škole Louny, ale všichni pevně věří, že zdaleka ne poslední. (lun)

dopisy

■ Zachovali se skvěle

„Dlouhá léta žil s námi na balkoně malý černý králík. S chutí likvidoval odřezky zeleniny, ovoce, roztomilý kamarád. V úterý 5. června však nešťastnou náhodou vypadl dolů ze třetího patra. Povšiml si toho kamarád slečny Lucie Suchanové. Zvíře pád přežilo a oba mladí lidé si duchapřítomně vypůjčili od našich sousedů košík a králíčka odnesli na ošetření k veterináři. Po domě pak vylepili výzvu i telefonem. Jak jsem přišla z práce, ihned jsem telefonovala a brzy se zvíře ocitlo opět doma, ve své bedýnce. Ráda bych těmto oběťvým mladým lidem poděkovala. Jednak obdivuji, že si v takové situaci okamžitě věděli rady, a zvláště pak oceňuji jejich dobrou srdce!“

K. T., Louny

■ Za chybu se omluvili

„Nedávno mě rozladila skutečnost, že auto, které jsem si koupil u společnosti AAA AUTO, se po pár desítkách ujetých kilometrů porouchalo turbo u dieselového motoru. Napsal jsem o tom dokonce i do vašich novin. Nečekal jsem, že se dovolám jakékoliv satisfakce, ale jaký byl můj údiv, když mě nedávno firma AAA AUTO kontaktovala, omluvila se a ještě mě částečně odškodnila. Velice mě potěšilo, že se v naší republice najdou ještě podnikatelé, kteří si váží svých zákazníků a dokáží nejen přiznat chybu, ale dokonce se za ni upřímně omluvit.“

Ivo Kraus, Louny

■ Proč tři pololetní zálohy za rok?

„Vážený pane řediteli prodeje maloodběratelům pro Severočeskou plynárenskou, obracím se na Vás ve věci placení druhé zálohy na plyn. Jsem z Loun a do schránky nám nyní chodí složenky SYPO, kde jsou po měsíci další zálohy na plyn. Když jsme volali na místní pobočku v Lounech, nebyla nám to paní schopná vysvětlit. Je toto normální, vybírat 3 pololetní zálohy za rok? Mě je přece úplně jedno, jestli nemáte na vyplacení peněz na dovolené našim zaměstnancům. Jestliže jsem si zvolil pololetní splácení záloh, tak rok má pouze 2 pololetí, alespoň jsem se to tak učil. Proto nechápu váš krok. Kdyby to takto udělal každý, že by si nechal zaplatit za služby několikrát a předem, jak by to vypadalo?! Mně také zaměstnavatel nevyplácí mzdu dopředu a ještě k tomu o dva měsíce. Vnímám to jako neoprávněné vymoženou půjčku od zákazníků, na které vyděláte ve formě úroků. Tak tohle je hodné potrestání. Doufám, že pro tento neseriózní manévř máte vysvětlení.“

R. Vitoušek, Louny

■ Zmizel i odpadkový pytel

„Nejenom okapy z mědi, benzín z aut i autobusů, nářadí z kůlniček, poklopy z kanálů, soukromá vozidla, veřejné lavičky, popelnice před domy, ale větě tomu nebo ne, dokonce pytle na odpadky! Jen pár dní vydržel přivázaný na bříže, kde bývá celé prázdniny připravený na smetí u víceúčelové požární nádrže v Úlovicích, kam se všichni z okolí chodí koupat, a už je fuč!“

Milena Liptáková, Úlovice

■ Jak si dříve děti hrávaly

„Narodil jsem se před 75 lety v Žerotíně. Dříve bývalo na vesnicích více dětí. Na jaře a v létě jsme hráli v „Dolíku“ fotbal, „trajdu“ nebo volejbal. Dnes tam stojí dětský tábor. Je to v Žerotíně nad Chaloupkami u lesa. Fotbal se hrál o nedělích a po večerech. Hrál, kdo chtěl a jak dlouho chtěl, na věku nezáleželo. O prázdninách přijeli ke svým příbuzným i děti z města. To nás potom bylo hodně a hrál se i volejbal. Když nebyl velký míč, hrála se s tenisákem „trajda“. Je to podobné baseballu. Pravidla jsou podobná. Hrají dvě družstva a každé má nadhazovače.

V létě jsme se chodili skoro každý večer koupat k krybníku. Nejraději jsme skákali šipky, kotrmelce nebo kufrý. Po skoku se někdy plavalo pod vodou směrem k přítoku a porovnávali jsme, kdo dál doplave. Skákalo se z hráze nebo ze stavidla.

Museli jsme ale také pomáhat v hospodářství. Každý měl nějakou povinnost. A také se chodilo na jahody, borůvky a na houby. Rád na to vzpomínám. Žádné lumpárny s partou. Přátelská nálada vládla vždy a to byl ten největší vklad do života nás dětí. To se nyní ze života vytrácí.“

Josef Ševic, Žerotín